

Kilka uwag na tle cofnięcia pozwolenia na broń na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji

Anna Maciąg | Uniwersytet Wrocławski
<https://orcid.org/0000-0002-1741-1653>

Streszczenie

Słowa kluczowe:

cofnięcie
pozwolenia na
broń, pozwolenie
na broń, prawo
administracyjne,
broń i amunicja,
implementacja
dyrektywy

Przedmiotem rozważań w artykule jest jedna, wybrana przesłanka obligatoryjnego cofnięcia pozwolenia na broń – z art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji. Pierwotnie przepis ten konstruowany był w sposób otwarty, jako że zawierał frazę „w szczególności”. Po nowelizacji tego przepisu w związku z implementacją unijnej dyrektywy (dyrektywa Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r.) od 10 marca 2011 r. zmieniono brzmienie art. 15 ust. 1 pkt 6 wspomnianej ustawy. W miejsce wcześniejszego katalogu otwartego wprowadzono precyzyjny zakres stanów faktycznych, które mogą stać się podstawą cofnięcia pozwolenia na broń na podstawie tego przepisu. Osią sporu stało się jednak ustalenie, czy fraza wskazana we wprowadzeniu do wyliczenia przesłanek w tym przepisie, a więc: „stanowiącym zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego” stanowi odrębną przesłankę cofnięcia pozwolenia na broń. Uważam, że dopuszczenie takiej możliwości może negatywnie oddziaływać na sytuację jednostki posiadającej pozwolenie na broń, stąd weryfikuję, czy interpretacja taka (przyznana przez WSA w Warszawie w wyroku z dnia 28 listopada 2013 r., II SA/Wr 1775/13) może być uprawniona i posiadać podstawę w obowiązującym porządku prawnym. Rozważania opieram nie tylko na aspekcie redakcyjnym (językowym) konstrukcji przepisu. Porównuję także historyczne brzmienie przepisu z aktualnym; badam jakość implementacji unijnej dyrektywy i ewentualne skutki dla jednostki błędnej jej implementacji, a także analizuję orzecznictwo oraz doktrynę w tym przedmiocie.

A few comments on the withdrawal of the authorization for a weapon under article 18, paragraph 1, point 2, in connection with article 15, paragraph 1, point 6 of the weapons and ammunition act (Summary)

Keywords:
 withdrawal
 of a weapon permit,
 weapon permit,
 administrative
 law, weapons
 and ammunition,
 implementation
 of the directive

The subject of the article is one selected prerequisite for the obligatory revocation of a firearms license: from article 18, paragraph 1, point 2 in conjunction with art. 15 section 1 point 6 of the Act on weapons and ammunition. Originally, this provision contained the phrase “in particular”. After the amendment of this provision in connection with the implementation of the EU directive (Council Directive 91/477 / EEC of June 18, 1991) in place of the previous open catalogue, a precise range of facts was introduced that may become the basis for withdrawing a firearms license under this provision. The main point of the dispute was to establish whether the phrase indicated in the introduction to the enumeration of the premises in this provision, i.e.: “[a person] posing a threat to itself, public order or safety”, constitutes a separate premise for the revocation of a firearms permit. I believe that allowing such a possibility may have a negative impact on the situation of the entity holding a firearms license, therefore I verify whether such an interpretation (granted by the Provincial Administrative Court in Warsaw in the judgment of November 28, 2013) may be legitimate and based on the applicable law. My considerations are based not only on the editorial (linguistic) aspect of the provision. I also compare the historical wording of the provision with the current one; I study the quality of the implementation of the EU directive and analyse the jurisprudence and doctrine in this regard.

Pozwolenie na broń i jego cofnięcie

Dla czytelności rozważań zawartych w dalszej części tekstu na wstępie zarysuję wybrane, kluczowe informacje dotyczące pozwolenia na broń i procedury cofnięcia pozwolenia na broń. Przede wszystkim należy wskazać, że prawo posiadania broni nie jest prawem obywatelskim gwarantowanym w Konstytucji; prawo to ma bowiem charakter reglamentacyjny (wyrok NSA 2014). Osoba ubiegająca się o pozwolenie na broń musi wykazać się wręcz nieskazitelną postawą, w tym brakiem ustawowo określonych uzależnień czy zaburzeń psychicznych (art. 15 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, Dz. U. z 2020 r., poz. 955 – zwanej dalej ustawą), weryfikowanych w drodze badań lekarskich i psychologicznych (art. 15a ustawy). Już w art. 10 ust. 1 ustawy wskazane jest, że właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni. Pozwolenie na broń wydawane jest w drodze decyzji administracyjnej, w której określa się cel, w jakim zostało wydane, oraz rodzaj i liczbę egzemplarzy broni (art. 12 ustawy). Przesłanka niestanowienia zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego wyznacza szerokie granice dyskrecjonalności działania organu

wydającego pozwolenie na broń – podstawą jej naruszenia mogą nawet być czyny zatarte, jak wskazano w wyroku NSA z dnia 14 listopada 2019 r., II OSK 3221/17.

Cofnięcie pozwolenia na broń może nastąpić natomiast wyłącznie, jeśli zaistnieje jedna z ustawowo przewidzianych przesłanek. Właściwy organ Policji jest wtedy zobowiązany cofnąć pozwolenie na broń (art. 18 ustawy) w drodze postępowania administracyjnego. Istnieje również katalog fakultatywnych przesłanek cofnięcia pozwolenia na broń (art. 18 ust. 4–5 ustawy), a więc przesłanek, w których organ może cofnąć pozwolenie na broń, jednakże nie jest on przedmiotem analizy. Optyka badawcza zogniskowana jest tym razem na jednej, wybranej przesłance obligatoryjnego cofnięcia pozwolenia na broń – z art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy – z uwagi na fakt, że występujące w jej przypadku rozbieżności w interpretacji mogą przyczynić się do pokrzywdzenia osoby posiadającej pozwolenie na broń czy też – patrząc perspektywicznie – zamierzającej się o nią ubiegać. Pierwotnie w przepisie stanowiącym przedmiot analizy, a więc w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy, katalog przesłanek skonstruowany był w sposób otwarty, jako że zawierał frazę „w szczególności”. Po nowelizacji tego przepisu w miejsce wcześniejszego katalogu otwartego wprowadzono precyzyjny zakres stanów faktycznych, które mogą stać się podstawą cofnięcia pozwolenia na broń na podstawie tego przepisu. Osią sporu stało się jednak ustalenie, czy fraza wskazana we wprowadzeniu do wyliczenia przesłanek w tym znowelizowanym przepisie, a więc fraza: „stanowiącym zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego” stanowi odrębną przesłankę cofnięcia pozwolenia na broń. Już na wstępie zaznaczę, że zachowuję daleko idący sceptycyzm wobec takiej tezy, przyjmując, że przesłanki to – klasycznie – elementy znajdujące się po wprowadzeniu do wyliczenia, jednak weryfikuję, czy interpretacja taka (przyznana przez WSA w Warszawie w wyroku z dnia 28 listopada 2013 r., II SA/Wr 1775/13) może być uprawniona i posiadać podstawę w obowiązującym porządku prawnym. Skutki poprawności takiego stanowiska to rozszerzenie katalogu przypadków, w których dopuszczalne jest cofnięcie pozwolenia na broń osobie posiadającej takie uprawnienie, a więc daleko idące konsekwencje, które skutkować mogą cofnięciem pozwolenia na broń na podstawie zatartych już czynów zabronionych. Rozważania opieram nie tylko na aspekcie redakcyjnym (językowym) konstrukcji przepisu. Porównuję także historyczne brzmienie przepisu z aktualnym; badam jakość implementacji unijnej dyrektywy i ewentualne skutki dla jednostki błędnej jej implementacji, a także analizuję orzecznictwo oraz doktrynę w tym przedmiocie.

Można jednak już w tym miejscu zaznaczyć, że spór między interpretacjami sięga fundamentów wykładni w prawie administracyjnym, tj. relacji między wykładnią statyczną a dynamiczną. Jak wskazuje Wojciech Jakimowicz: „według teorii statycznych wykładni, w razie konfliktu dyrektyw wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej pierwszeństwo przysługuje dyrektywom językowym, a następnie systemowym, natomiast zgodnie z teoriami dynamicznymi, preferowana jest w takiej sytuacji wykładnia funkcjonalna” (Jakimowicz 2006, Lex/el.). Wydawałoby się, że akurat w kontekście

tego zagadnienia zarówno wykładnia statyczna, jak i dynamiczna wykładnia prawa administracyjnego ukierunkowane są na brak dopuszczalności interpretacji rozszerzającej w tym zakresie, jednak istnieją wątpliwości w tym przedmiocie. Kluczowym zagadnieniem okazuje się więc to, czy wprowadzenie do wyliczenia enumeratywnego katalogu przesłanek cofnięcia pozwolenia na broń może stanowić oddzielną przesłankę w tym przedmiocie, a także czy działanie takie nie będzie stanowiło działania *contra legem*.

Nowelizacja art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji jako element implementacji unijnej dyrektywy

Zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy pozwolenie na broń cofa się osobom stanowiącym zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego:

- a) skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe,
- b) skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za nieumyślne przestępstwo:
 - przeciwko życiu i zdrowiu,
 - przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia.

Taka redakcja przepisu obowiązuje od 10 marca 2011 r. (art. 1 pkt 1 ustawy zmieniającej z dnia 5 stycznia 2011 r.). Wcześniej art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy dotyczył osób, co do których istniała uzasadniona obawa, że mogą użyć broni w celach sprzecznych z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego, w szczególności skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej albo wobec których toczy się postępowanie karne o popełnienie takiego przestępstwa.

Pozornie zmiana wydaje się mieć charakter głównie redakcyjny, polegający na wypunktowaniu konkretnych elementów przesłanki, jednak w rzeczywistości ma ona bardziej daleko idące skutki. Zmiana brzmienia przepisu nastąpiła jako jedna ze zmian implementujących dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. zmieniającej dyrektywę Rady nr 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Herzog 2011: 64–66; Hoc, Paśnik, Szustakiewicz 2020: art. 18). Na skutek nowelizacji dyrektywy Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni przesłanką negatywną uzyskania pozwolenia na broń oraz obligatoryjną przesłanką cofnięcia pozwolenia na broń jest stanowienie zagrożenia dla samych siebie lub innych, dla porządku publicznego lub dla bezpieczeństwa publicznego; a karalność za popełnione umyślne przestępstwo z użyciem przemocy uznaje się za element wskazujący na takie zagrożenie (dyrektywa Rady nr 91/477/EWG, art. 5 ust. 1 lit. b). Wydaje się jednak,

że implementacja ta została przeprowadzona w sposób niekompletny. Zmieniono bowiem brzmienie pierwszej części przepisu, a co najważniejsze – usunięto sformułowanie „w szczególności”. W miejsce takiego sformułowania opracowano wyliczenie w formule katalogu zamkniętego z wcześniejszym wprowadzeniem do wyliczenia, które ma podkreślać charakter wymienionych przesłanek. Efektem nowelizacji była więc kluczowa kwestia – stworzenie katalogu zamkniętego przesłanek z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy (Herzog 2011: 70) i usunięcie przesłanki naruszającej zasadę domniemania niewinności, a dotyczącej możliwości cofnięcia pozwolenia na broń osobie, wobec której dopiero toczy się postępowanie chociażby przygotowawcze, a nieskazanej prawomocnym wyrokiem (Kurzępa 2012: 625). Niemniej stwierdzić należy, że „przy okazji” usunięto wszelką możliwość stosowania uznaniowości, czyli swobodnego uznania administracyjnego; zastosowano czytelny i jednoznaczny katalog przesłanek.

Nawet jeśli doszło tutaj do nieprawidłowej implementacji dyrektywy (traktując powstały katalog zamknięty jako katalog przesłanek węższy niż wynikający z dyrektywy unijnej), to jednak istnieje ugruntowane orzecznictwo TSUE, zgodnie z którym państwa członkowskie nie mogą powoływać się na przepisy niewdrożonej lub nieprawidłowo wdrożonej dyrektywy przeciwko jednostkom (wyrok TSUE 1996: pkt 36–37; wyrok TSUE 2005: pkt 73–74). Ponadto okoliczności nowelizacji ustawy wskazują na celowość takiej zmiany, a więc na świadome działanie prawodawcy, mające na celu ustalenie enumeratywnego katalogu przesłanek cofnięcia pozwolenia na broń poprzez nowelę art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy. Zresztą warto zwrócić uwagę, że zmiana przepisu nastąpiła już w pierwszym projekcie sprawozdania komisji po pierwszym czytaniu projektu nowelizacji w ustawie mającej na celu wykonanie prawa UE (druk nr 3388, 2010).

Porównując przepis art. 15 ust. 1 pkt 6 z art. 10 ust. 1 ustawy: „właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni”, dostrzec można, że przesłanka uzyskania pozwolenia na broń opiera się na katalogu pojęć nieostrych (art. 10 ust. 1 ustawy) w odróżnieniu od katalogu przesłanek cofnięcia pozwolenia na broń (art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy). Racjonalne uzasadnienie takiego rozwiązania mogłoby wskazywać na zaufanie co do tego, że spełnienie restrykcyjnych warunków uzyskania pozwolenia na broń (decyzji administracyjnej skądinąd wydawanej w ramach znacznego uznania administracyjnego z uwagi na występujące nieostre pojęcia), to cofnięcie takiego pozwolenia powinno być ograniczone do precyzyjnie określonych przesłanek. Aspekt poprawności implementacji ww. unijnej dyrektywy na tym etapie już pomijam, z uwagi na wcześniejsze odniesienia do tego wątku.

Warto również zwrócić uwagę na konstrukcję przepisów przejściowych. Artykuł 3 ustawy nowelizującej z dnia 5 stycznia 2011 r. stanowi, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Oznacza to, że wszystkie sprawy wszczęte po dniu 10 marca

2011 r. prowadzi się zgodnie z brzmieniem zmienionego przepisu (bez względu na datę wydania pozwolenia na broń). Przepis ten jest ważny w kontekście analizy orzecznictwa, które – jeszcze wciąż – w znacznej mierze obejmuje właśnie sprawy rozpatrywane na podstawie przepisów dotychczasowych. Tym samym nietrudno o omyłkę i powołanie się na orzeczenie dotyczące sprawy rozstrzyganej w zgoła odmiennym stanie prawnym.

Artykuł 6 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256), dalej: k.p.a., stanowi, że organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. To fundamentalna zasada legalizmu (praworządności) działania administracji, zgodnie z którą rozszerzająca interpretacja przesłanki z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy stanowi działalność *contra legem*. Z kolei art. 8 k.p.a. stanowi o prowadzeniu postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania, a także o nieodstępowaniu bez uzasadnionej przyczyny od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym. Jak wskazuje Barbara Adamiak w komentarzu do art. 6 k.p.a.: organ administracji publicznej obowiązany jest wykazać działanie na podstawie prawa w ciągu całego postępowania oraz przez przytoczenie w decyzji podstawy prawnej i uzasadnienia prawnego (Adamiak, Borkowski 2017: nb 7). Oznacza to konieczność stosowania wprost norm wynikających z przepisów prawa i dokonywanie subsumpcji z poszanowaniem zasad prawidłowej legislacji w toku postępowania prowadzonego przez właściwe organy policji.

Podsumowując, można przyznać, że językowa analiza przepisu (oparta na niezwykle precyzyjnym, zamkniętym katalogu przesłanek), porównanie historycznej i aktualnej wersji (ukierunkowując się na wolę prawodawcy, decydującego się na zmianę brzmienia przepisu) oraz uwzględnienie aspektu nowelizacji przepisu w celu implementacji unijnej dyrektywy wskazują na zasadność przyjęcia tezy, że cofnięcie pozwolenia na broń na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy może zaistnieć wyłącznie po spełnieniu jednej z przesłanek, określonych po wprowadzeniu do wyliczenia w przepisie. *A contrario* – wprowadzenie do wyliczenia w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy (1999) nie stanowi odrębnej przesłanki w tym przedmiocie.

Analiza orzecznictwa

Przed przedstawieniem wyników orzecznictwa podkreślę, że podstawową kwestią jest fakt, że przesłanka z art. 10 ust. 1 ustawy ma zastosowanie wyłącznie do procedury wydania zezwolenia na broń. Nie ma jednak przepisu ustawy, który pozwalałby ją zastosować w stosunku do postępowania związanego z cofnięciem pozwolenia na broń. Aspekt ten podnoszony był także we wcześniejszej części tekstu, w tym również kontekst wątpliwości co do pełnej poprawności implementacji unijnej dyrektywy.

Orzecznictwo dotyczące dopuszczalności traktowania wprowadzenia do wyliczenia w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy jako odrębnej przesłanki cofnięcia pozwolenia na broń jest zdecydowanie (choć z odrębnościami) jednolite. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 18 grudnia 2013 r. dostrzegł rozróżnienie stanu prawnego przed i po nowelizacji: „poprzednie brzmienie art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy (1999) pozostawiając otwarty katalog przesłanek skutkujących zakazem wydania pozwolenia na broń, dawało organom stosującym prawo więcej swobody w interpretacji ocennego zwrotu przepisu: zaistnienie uzasadnionej obawy użycia broni w celach sprzecznych z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego [...]”. W ten sposób zwrócił uwagę na cele nowelizacji skoncentrowane na związaniu organu określonymi ramami prawnymi i zmniejszeniu uznaniowości rozstrzygania. Natomiast nie należy pomijać faktu, że orzeczenie koncentrowało się na procedurze odbioru broni (czynności materialno-technicznej) z art. 19 ustawy.

Niemniej jednak NSA w wyroku z dnia 13 marca 2019 r. jednoznacznie odniosło się do tego, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym katalog zachowań sankcjonowanych cofnięciem pozwolenia na broń na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy nie jest już katalogiem przykładowym, lecz ma charakter zamknięty. Zresztą i WSA w Warszawie w wyroku z dnia 9 maja 2014 r. w podobny sposób wskazywał, że: „organ nie jest zobowiązany do badania, czy dana osoba stanowi zagrożenie dla porządku i bezpieczeństwa publicznego, uzasadniające cofnięcie jej pozwolenia na broń, gdyż stosownej oceny dokonał już ustawodawca. Katalog wymieniony w tym przepisie ma obecnie charakter zamknięty”. Wskazane orzeczenia potwierdzają dokonaną wcześniej wykładnię, zgodnie z którą nie jest możliwe traktowanie wprowadzenia do wyliczenia z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy jako odrębnej przesłanki. Jednakże okazuje się, że można dokonać zupełnie odmiennej interpretacji wskazanego przepisu, mianowicie WSA w Warszawie w wyroku z dnia 28 listopada 2013 r. uznał, że: „zagrożenie dla siebie, zagrożenie dla porządku i bezpieczeństwa publicznego, skazanie prawomocnym orzeczeniem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe oraz skazanie prawomocnym orzeczeniem sądu za nieumyślne przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu, jak również skazanie prawomocnym orzeczeniem sądu za nieumyślne przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia, są to przesłanki, które – zdaniem Sądu – każda oddzielnie, stanowi podstawę cofnięcia pozwolenia na broń. [...] Wobec powyższego chodzi tu o takie zdarzenia bądź fakty, które nie mając źródła w skazaniu w ogóle, bądź też za inne przestępstwa, stanowią takie zagrożenie w sposób niejako samoistny, tzn. niepowiązany z pkt a) i b) tegoż przepisu”.

Na podstawie poczynionych wcześniej ustaleń, w szczególności analizy językowej przepisu, porównania wersji historycznych i kontekstu nowelizacji przepisu, uznaję taką interpretację za wykładnię *contra legem*. Wyrok jest wprawdzie jednostkowy, niestety w kontekście praktyki zawodowej staje się podstawą orzekania przez organy

administracji publicznej w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na broń, przyjmowany przez niektóre właściwe organy policji za wiążący (co do sposobu interpretacji przepisu). Stąd też za celowe uznałam przeprowadzenie tak szerokiej analizy zagadnienia.

Zakończenie

Przedmiotowa analiza pozwoliła na dokonanie analizy dopuszczalności traktowania wprowadzenia do wyliczenia w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy jako odrębnej przesłanki cofnięcia pozwolenia na broń. W toku ustaleń porównana została wersja historyczna i aktualna przepisu, co przyczyniło się do zwrócenia uwagi na cel nowelizacji – implementację unijnej dyrektywy, aczkolwiek nie zmienia to faktu, że istnieją wątpliwości co do pełnej poprawności implementacji dyrektywy. W przedstawionym jednak układzie działanie to jest na korzyść jednostki, stąd organ tego argumentu w świetle orzecznictwa TSUE nie powinien podnosić.

Kluczowe okazało się jednak ustalenie, że zmiana treści przepisu nie miała charakteru wyłącznie redakcyjnego, a stwarzała nową jakość prawną, poprzez ustalenie zamkniętego katalogu przesłanek w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy. Stanowisko takie podziela się powszechnie w judykaturze, aczkolwiek nie w pełni jednolicie, co w konsekwencji może prowadzić do pokrzywdzenia jednostki posiadającej pozwolenie na broń czy też zamierzającej się o nią ubiegać. Może bowiem oznaczać, że decyzja administracyjna cofająca pozwolenie na broń, oparta na przesłance rzekomo znajdującej się we wstępie do wyliczenia, zyska przymiot prawomocności, mimo że narusza zasady postępowania administracyjnego. Taka sytuacja narusza zasadę praworządności.

Bibliografia

Literatura

- Adamiak B., Borkowski J., 2017, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Legalis/el.
 Herzog A., 2011, *Ustawa o broni i amunicji po nowelizacji*, „Prokuratura i Prawo”, nr 10.
 Hoc S., Paśnik J., Szustakiewicz P., 2006, *Ustawa o broni i amunicji. Komentarz*, Legalis/el.
 Jakimowicz W., 2006, *Wykładnia w prawie administracyjnym*, Lex/el.
 Kurzępa B., 2012, *Postępowanie administracyjne – cofnięcie pozwolenia na broń – przesłanki. Glosa do wyroku WSA z dnia 9 stycznia 2012 r., II SA/Wa 2281/11*, „Orzecznictwo Sądów Polskich”, nr 9/89.

Akty prawne

- Dyrektywa Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. U.UE.L. Nr 256, poz. 51, ze zm.).
 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. zmieniająca dyrektywę Rady nr 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. U.UE.L. Nr 179, poz. 5).

Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 256).

Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 955).

Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 38, poz. 195).

Orzecznictwo

Wyrok TK z dnia 18 grudnia 2013 r., P 43/12, LEX nr 521499122.

Wyrok z dnia 26 września 1996 r. w sprawie C-168/95 Arcaro, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A61995CJ0168>.

Wyrok z dnia 3 maja 2005 r. C-403/02 Berlusconi i in., <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A62002CJ0387>.

Wyrok NSA z dnia 17 kwietnia 2014 r., II OSK 2820/12, LEX nr 521575610.

Wyrok NSA z dnia 13 marca 2019 r., II OSK 976/17, LEX nr 522787474.

Wyrok NSA z dnia 14 listopada 2019 r., II OSK 3221/17, LEX nr 522838041.

Wyrok WSA w Warszawie z dnia 28 listopada 2013 r., II SA/Wa 1775/13, LEX nr 521501032.

Wyrok WSA w Warszawie z dnia 9 maja 2014 r., II SA/Wa 2191/13, LEX nr 521570259.

Inne

Druk nr 3388 z 17-09-2010 r. (<http://orka.sejm.gov.pl/proc6.nsf/opisy/3388.htm>).

Biogram

Anna Maciąg – doktorantka w Zakładzie Prawa Administracyjnego WPAE Uniwersytetu Wrocławskiego. Skoncentrowana wokół problematyki ustroju samorządu terytorialnego i demokracji bezpośredniej, ale nie odmówi zbadania także innego obszaru prawa administracyjnego.